

Fővárosi Ítéltábla
15.Gf.40.061/2025/6.

Felperes: felperes neve (felperes címe)

Felperes jog képviselője: Megay Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe1; ügyintéző: dr. Megay Györgyi ügyvéd)

Alperes: alperes neve alperes címe

Alperes jogi képviselője: Nagy-Kozák és Pátzay Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Nagy Gábor ügyvéd)

A per tárgya: kártérítés

Elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

Fellebbezéssel támadott határozat száma: 2.G.41.790/2024/13-I. számú ítélet

Fellebbezést benyújtó fél: felperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 500.000 (Ötszázezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak 2.500.000 (Kétmillió-ötszázezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket oly módon, hogy azt az állami adó- és vámhatóság által közzétett illetékbevételei számla javára az esedékesség napjáig befizeti.

Ezen ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] Az előfokú bíróság a 13-I. sorszámú ítéletével a keresetet elutasította, kötelezte a felperest 2.108.289 forint perköltség megfizetésére az alperes részére és 1.500.000 forint illeték megfizetésére az állam javára.

[2] Ítélete indokolásában a tényállásról az alábbiakat rögzítette:

[3] Az alperes 2018. március 21. napjától – a felszámolás elrendeléséig – a felperesi társaság ügyvezetője volt. A 2023. december 31-én elfogadott mérleg szerint a felperesi társaság pénzvagyona 48.669.000 forint volt. A felperes felszámolásának közzétételét a Fővárosi Törvényszék a száma. számú végzésével, 2024. június 6-i közzétételi nappal rendelte el, felszámolóként a cég1.-t jelölte ki. A felszámoló a 2024. június 11-én kelt levelében tájékoztatta az alperest a felszámolással kapcsolatos a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 31. § (1) bekezdése szerinti kötelezettségeiről, mely felhívást az alperes 2024. június 17-én vette át. Az alperes a felperessel e-mailben vette fel a kapcsolatot. A felperes – figyelemmel arra, hogy az alperes a Cstv. 31. §-ában foglalt kötelezettségeinek nem tett eleget – bíróság kiszabását kezdeményezte a Fővárosi Törvényszéken. A törvényszék a 2024. szeptember 18-án kelt ügysz. sorszámú végzésével az alperessel szemben 100.000 forint pénzbírságot szabott ki.

[4] A felperes a keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest, hogy „a felperes részére adja át, fizessen meg a felperes részére” 48.669.000 forintot és annak 2023. december 18. napjától a kifizetés napjáig a naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat szerinti késedelmi kamatát, továbbá marasztalja a felperes perköltségeiben.

[5] A keresete jogalapjaként a Cstv. 31. § (1) bekezdés b) pontját, és a 48. § (1) bekezdését jelölte meg.

[6] Előadta, hogy az alperes a felszámoló felhívása ellenére nem tett eleget a Cstv. 31. § (1) bekezdése szerinti kötelezettségének. A Fővárosi Ítéltábla 15.Gpkf.43.358/2022/2., Gf.40.249/2019/6. számú, valamint a Kúria Gfv.VII.30.290/2018/5. számú határozataira hivatkozással kifejtette: mivel az alperes 2023. december 31. napjáig meglévő vagyon tekintetében tett közzé mérleget, ezért ezen utolsó mérlege szerinti vagyonnal köteles elszámolni, amiből 48.699.000 forint pénzeszköz volt, ami nyilvánvalóan beazonosítható vagyonelem.

[7] A felperes a keresetösségi jogát az alperessel szemben a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény (Ctv.) 8. § (1) bekezdése, és 22. § (1) bekezdésére alapította. Rámutatott: a felperest a felszámoló képviseli, az átvett vagyon ugyanakkor nyilvánvalóan nem a felszámolóbiztos vagyona, hanem a felperesi társaságé, amit a hitelezői igények kielégítésére köteles fordítani. A felperest így a Cstv. 31. § (1) bekezdés b) pontja szerinti kereset benyújtására megilleti a keresetösségi jog. A Cstv. 33. § (1) bekezdése nem tartalmaz olyan kógens előírást, hogy a felszámoló kizárólag pénzbírság kiszabását kérheti az alperes Cstv. 31. § (1) bekezdése szerinti mulasztása esetén. A felperes jogosult volt a pénzbírság kiszabását kezdeményezni, továbbá az adós pénzeszköz vagyonának kiadására vonatkozó igényt a jelen perben érvényesíteni az alperessel szemben a

hitelezők kielégítése érdekében. Hivatkozott a BDT2020. 4121. számú esti döntésre, mely szerint az alperes felszámoló felé fennálló elszámolási kötelezettsége a mérleg szerinti vagyonában feltüntetett vagyonelemekkel áll fenn.

[8] Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását indítványozta.

[9] Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a Cstv. 31. § (1) bekezdés b) alapján az irat- és vagyonátadási kötelezettség a felszámolás alatt álló gazdálkodó szervezet vezető tisztségviselőjét a felszámoló irányába terheli. A felperes nem a felszámoló, hanem a gazdálkodó szervezet, amelynek a perbeli legitimációja így hiányzik. E körben hivatkozott a Kúria Gfv.30.311/2023/10. számú határozatára.

[10] Másodlagosan rögzítette, hogy a felperes az általa érvényesíteni kívánt jogot és így a jogi érvelést is tévesen jelölte meg, illetve fejtette ki, a Cstv. 31. § (1) bekezdés b) pontja alapján az alperest fizetési kötelezettség nem terheli. E körben hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla Gf.40.071/2024/5. számú, a Kúria Gfv.30.242/2021/4. számú és a Debreceni Ítéltábla Gf.30.299/2022/4. számú határozataira.

[11] Megjegyezte, hogy a felszámoló az alperes e-mailes kapcsolatfelvételére egyáltalán nem reagált, más módon – mobiltelefonon – is elérhetetlen volt az alperes számára. A felszámoló és a felszámolás alá került gazdasági társaság két külön személy, a két jogalany nem kezelendő egységesen. A Cstv. 31. § (1) bekezdés b) pontja egyértelműen a felszámoló irányába teljesítendő kötelezettségként szabályozza a gazdasági társaság vezetőjének irat- és vagyonátadási kötelezettségét, a felszámolónak teremt jogosultságot annak követelésére.

[12] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaptalannak találta.

[13] A perben az alperesi védekezésre tekintettel az elsőfokú bíróság elsőként azt vizsgálta, hogy a felperes rendelkezik-e keresetösségi joggal.

[14] Rámutatott az elsőfokú bíróság, hogy a Cstv. 31. § (1) bekezdése a felszámolás alatt álló gazdálkodó szervezet vezetőjének kötelezettségeit határozza meg. A Cstv. 31. § (1) bekezdés szerinti valamennyi magatartás kötelezettje a gazdálkodó szervezet vezetője, míg a jogosultja – a Cstv. 31. § (1) bekezdés c), e), f), g) és h) pontja kivételével – a felszámoló. A vezető tisztségviselő e kötelezettségeinek teljesítése útján lényegében a társaság vagyona feletti „rendelkezési jogot adja át” a felszámoló részére. E kötelezettségek sorába illeszkedik a Cstv. 31. § (1) bekezdés b) pontjában rögzített iratjegyzékkészítési, irattári anyag és leltár szerinti vagyonátadási kötelezettség is. A Cstv. 31. §-ának fenti értelmezését támasztja alá a felperesi jogértelmezéssel szemben, hogy amennyiben a vezető tisztségviselő az irat- és vagyonátadási kötelezettségeit nem teljesíti, a Cstv. 33. §-a alapján pénzbírsággal sújtható, továbbá a Cstv. 33/A. §-a alapján indított peres eljárásban a mulasztása vélelmet alapoz meg, mellyel szemben a bizonyítás az ő érdeke, azaz a bizonyítási teher megfordul.

[15] Kiemelte az elsőfokú bíróság, hogy a leltár szerinti vagyon kiadásának kötelezettsége a gazdálkodó szervezet vezetőjét a felszámoló irányában és nem a gazdálkodó szervezet irányában terheli. Mindez nem jelenti azt, hogy az átadott leltár szerinti vagyon a felszámoló tulajdonába kerülne, a kötelezettség teljesítése a társaság vagyona feletti „rendelkezési jog átadását” szolgálja. A Cstv. kogens szabályozás útján meghatározza azokat a lehetőségeket – pl. Cstv. 33/A. §-a szerinti perindítás, Cstv. 33. §-a alapján pénzbírság kiszabásának a kezdeményezése – amelyekkel a felszámoló a gazdálkodó szervezet vezetőjével szemben a Cstv. 31. § (1) bekezdése szerinti kötelezettsége elmulasztása esetén élhet. Nem teremt ugyanakkor lehetőséget a Cstv. arra, hogy a gazdálkodó szervezet a leltár szerinti vagyon kiadását a Cstv. 31. § (1) bekezdés b) pontja alapján keresettel kérje

tekintettel arra, hogy a Cstv. 31. § (1) bekezdésében rögzített tényállásban nem a gazdálkodó szervezetet tünteti fel jogosultként, azaz hiányzik az az anyagi jogi kapcsolat a peres felek között, ami feljogosítaná a gazdálkodó szervezetet mint felperest, hogy a gazdálkodó szervezet vezetőjével mint alperessel szemben a Cstv. 31. § (1) bekezdés b) pontjára hivatkozással marasztalási keresetet terjesszen elő. Ebből következően a felperes nem rendelkezik keresetőségi joggal az alperessel szemben a perbeli igény érvényesítésére.

[16] Osztotta az elsőfokú bíróság az alperes másodlagos védekezése körében kifejtett álláspontját, hogy a Cstv. 31. § (1) bekezdés b) pontja alapján őt a felperes felé fizetési kötelezettség nem terheli.

[17] Figyelemmel arra, hogy a bíróság a felperes keresetét keresetőségi jog hiányában utasította el, a felperes további hivatkozásait nem vizsgálta.

[18] Az elsőfokú bíróság ítéletét a felperes fellebbezéssel támadta, kérte annak megváltoztatását és a keresetének helyt adó döntés meghozatalát.

[19] Fellebbezését azzal indokolta, hogy a törvényszék helytelenül értelmezte a jogszabályt és abból jogszabályellenes következtetést vont le. A Cstv. 33. § nem tartalmaz olyat, hogy a Cstv. 31. § (1) bekezdésében foglalt teljesítésének hiányában a bíróság csak pénzbírságot szabhat ki és azt sem tartalmazza, hogy „honnan szerezhet” a felszámolást elrendelő bíróság arról tudomást, hogy pénzbírság kiszabásának van helye. Az elsőfokú bíróság a felperes Ctv. 8. § (1) bekezdésére és Ctv. 22. § (1) bekezdésére történő hivatkozását, amely szerint a felperesi adós törvényes képviselője a felszámoló, figyelmen kívül hagyta. Amennyiben az elsőfokú bíróság jogértelmezése helyes lenne a felperes képviselőjében a felszámolóbiztos semmilyen bejelentést a felszámolást elrendelő bírósághoz nem tehetne, továbbá az átadásra kerülő Cstv. 31. § (1) bekezdés szerinti vagyon a felszámolóé lenne közvetlenül. Az alperes elkészítette és közzétette az adós 2023. december 31. napi mérlegét, amelyben foglaltak alapján az adósnak 48.699.000 forint pénzeszköz vagyona van. Az adós a felperes felszámolóbiztos részére a pénzeszközt nem adta át. A felperes a Cstv. 48. § (1) bekezdés szerinti jogosultsága alapján jogosult peres eljárást indítani a pénzügyi megfizetésére. Hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla Gf.40071/2024/5. számú határozatára, amelyben foglaltak szerint: „A felszámolás alatt lévő társaság kárát az okozta, hogy a befolyt vételár elszámolás, illetve átadás hiányában a felszámolási vagyon részeként nem szolgálhat a hitelezői követelések kielégítésére, amelyért az ügyvezető felelősséggel tartozik, mivel a kárt a mulasztásával okozta és ez az ügyvezetői tisztség elvállalásakor előre látható volt.”

[20] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására és a felperes másodfokú perköltségben marasztalására irányult.

[21] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyes jogi következtetésre jutott, miszerint a felszámolás alatti gazdasági társaságnak keresetőségi joga nincs, figyelemmel a Cstv. 31. § (1) bekezdés b) pontjára. Kiemelte, hogy az alperes másodlagos védekezése is alapos, az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatos ítéleti rendelkezése is helytálló. A Cstv. 31. § (1) bekezdés b) pontja alapján a leltár szerinti vagyonátadási kötelezettsége nem foglalja magában a vezető tisztségviselő ilyen alapon történő marasztalásának lehetőségét.

[22] A felperes a fellebbezésében foglaltakat fenntartotta.

[23] A fellebbezés az alábbiak szerint alaptalan.

[24] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és abból érdemben helytálló jogi következtetésre jutott. Az ítéltábla a döntésével az alábbi, részben eltérő indokok alapján ért egyet.

[25] Az ítéltábla mindenekelőtt rámutat: a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 342. § (2) bekezdése szerint az érdemi döntés nem terjedhet túl a kereseti kérelmen, az ellenkérelmen és a beszámítási kérelmen; a (3) bekezdése értelmében pedig – törvény eltérő rendelkezése hiányában – a bíróság érdemi döntése nem terjedhet ki olyan jogra, amelyet a fél a perben nem állított. A bíróságnak a kereseti kérelem megalapozottságáról a fél által megjelölt kereseti kérelem és az annak alapjául szolgáló jogállítás keretein belül, az érvényesíteni kívánt jog és a kereseti kérelem megalapozására előadott tények, illetve a fél által tett jogállítás, tényállítás és a kereseti kérelem közötti összefüggést illetően levezetett jogi érvelés mentén kell állást foglalnia.

[26] A keresettel érvényesített jog és a keresetlevélben megjelölendő jogalap fogalmát a Pp. az értelmező rendelkezések között tartalmazza. E szerint a „keresettel érvényesített jog: az az alanyi jog, amelynek érvényesítését anyagi jogi jogszabály biztosítja”; míg a „jogalap: az az anyagi jogi jogszabályi rendelkezés, amely az alanyi jogot közvetlenül keletkeztető tényeket meghatározza és annak alapján az igény támasztására feljogosít [Pp. 7. § (1) bekezdés 8. és 11. pont].

[27] Ahogy a Kúria több határozatában [[Pfv.I.20.378/2022/6. [23], Pfv.I.20.215/2023/4. [20], Pfv.I.20.559/2023/7. [34], Gfv.I.30.120/2023/8. [62]]] kifejtette, a kereset egy anyagi jogszabály (tárgyi jog) által biztosított valamely jog (alanyi jog) érvényesítése: a felperes állítja, hogy a valóságban megtörtént konkrét történeti tények megvalósítják az alanyi jogot tételező anyagi jogi normában meghatározott törvényi tényállási elemeket, így az alanyi jog megnyílt, amely feljogosítja őt az anyagi jogszabályban meghatározott igény támasztására. Ez az igényérvényesítési jogosultság a keresetőségi jog, amelynek elbírálása főszabály szerint a kereset érdemi, anyagi jogi kérdése. Ha a perbeli felperest a perbeli alperessel szemben az érvényesített jog nem illeti meg, akkor a bíróság ítéletével a keresetet elutasítja az alkalmazandó anyagi jogi jogszabály alapján.

[28] A perindítási (keresetindítási) jogtól megkülönböztetendő a keresetőségi jog, amely azt jelenti, hogy a keresetet indító felperes jogosult-e a jogalappal megjelölt perbeli igény érvényesítésére az alperessel szemben, azaz a keresetőségi jog fogalma a feleknek az érvényesített joghoz, jogalaphoz való konkrét személyes kapcsolatát fejezi ki. A keresetőségi jog általában érdemi, ítélettel eldöntendő kérdés. Ha azonban a jogalapként megjelölt anyagi jogi szabály (tényállás) a perindításra jogosult személyét vagy azt, aki ellen az adott jog érvényesíthető, az anyagi jogszabályban – magától értetődően az absztraktság különös szintjén (például: hitelező stb.) – kifejezetten nevesíti, s ezáltal a perindítási

(keresetindítási) jogot korlátozza, a jogalappal való személyes kapcsolat eljárásjogi kérdéssé (is) válik, s a megkívánt anyagi jogi pozíció hiánya a keresetlevél visszautasítására vezet [Pp. 176. § (1) bekezdés g), h) pont, (2) bekezdés b) pont].

[29] Az adott perben azonban nem ennek a kérdésnek volt jelentősége, mert a keresetösségi jog kérdését megelőzi, hogy a felperes által megjelölt jogalap olyan anyagi jogi jogszabályi rendelkezés-e, amely az alanyi jogot közvetlenül keletkeztető tényeket meghatározza és annak alapján az igény támasztására feljogosít. Ha ugyanis, a megjelölt jogalap nem az igény támasztására feljogosító anyagi jogi jogszabályi rendelkezés, fel sem merülhet a keresetösségi jog kérdése.

[30] A Cstv. 31. § (1) bekezdés b) pontja és a Cstv. 48. § (1) bekezdése nem anyagi jogalap, nem következik belőlük anyagi jogi kötelezettség ingó kiadására, illetve kártérítésre; e szabályok a felszámolási eljárás szabályai. A Cstv. 31. § (1) bekezdés b) pontja a felszámolás alatt álló gazdálkodó szervezet vezetőjének irat- és vagyonátadási kötelezettségeit tartalmazza. A Cstv. 48. § (1) bekezdése a felszámoló tevékenységének tartalmával foglalkozik; az adós vagyontárgyainak értékesítése mellett, a felszámoló másik feladatköre a követelések behajtása. A követelések behajtásának anyagi jogi jogalapját azonban nem a Cstv. 48. § (1) bekezdése alapozza meg. Mindkét eljárásjogi szabály megsértése eljárásjogi szankciót von maga után (pénzbírság, kifogás). Az adós képviselőjében [Cstv. 27/A. § (12) bekezdés] eljáró felszámolónak, amennyiben az adós követeléseit peres eljárás útján érvényesíti, a perben a követelés jogcímét (bérleti díj, kártérítés, vételár stb.) meg kell jelölnie. Ugyanígy nem keletkeztet anyagi jogi jogalapot a Cstv. 31. § (1) bekezdés b) pontja a gazdálkodó szervezet vezetőjével szemben, amennyiben vagyonátadási kötelezettségének nem tesz eleget. Ugyanis, a Cstv. 31. § (1) bekezdésének szabályai a vezető felszámolási eljárás lefolytatásához kapcsolódó kötelezettségeit eljárásjogi szempontból szabályozza. Ettől független kérdés, hogy bizonyos anyagi jogi (felelősségi) tényállásokhoz kapcsolódóan jelentősége lehet e rendelkezések elmulasztásának.

[31] Helytállóan hivatkozott a felperes arra, hogy a felszámolás alatt álló gazdálkodó szervezetnek állhat fenn igénye a volt vezető tisztségviselővel szemben a mérleg szerinti vagyon összegének megfizetése iránt, azonban nem a felperes által megjelölt jogalapokon. (Kúria Gfv.30.242/2021/4. számú precedensképes határozata).

[32] A bíróság a fél által megjelölt jogalaphoz kötve van. A felperes jogállításának pontos megjelölése azért jelentős, mert a bíróság érdemi döntése nem terjedhet ki olyan jogra, amelyet a fél a perben nem állított [Pp. 342. § (1) bekezdés]. A kifejtettek alapján az ítéltábla a felperes jogállítása, az által megjelölt konkrét anyagi jogi jogszabályi rendelkezések alapján a keresetet alaptalannak találta, így egyetértett az elsőfokú bíróság döntésével.

[33] A felperes által hivatkozott Fővárosi Ítéltábla Gf.40.249/2019/6. számú ítélete, a Kúria Gfv.VII.30.290/2018/5. számú határozata és a BDT2020. 4121. számon közzétett döntés az adós képviselőjében eljáró felszámoló által a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján indult peres eljárásokban hozott határozatok voltak. A Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján indult peres eljárásban a vezető tisztségviselő felelőssége a vagyonsökkenésért – a jogszabályban előírt tényállási elemek fennállása esetén – amennyiben a vezető a felszámolás kezdő időpontját megelőzően neki felróhatóan nem, vagy nem megfelelően tett eleget a gazdálkodó szervezet éves beszámolója [összevont (konszolidált) éves beszámolója] külön jogszabályban meghatározott letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, vagy nem teljesítette a 31. § (1) bekezdés a)-d) pontja szerinti beszámolókészítési, irat- és vagyónátadási, továbbá tájékoztatási kötelezettségét az utolsó közzétett mérleg szerinti vagyon összegének erejéig áll fenn, a felelősség alól a vezető tisztségviselő akkor mentheti ki magát, ha igazolja a vagyon sorsának alakulását.

[34] A felperes által a fellebbezésében részletesen idézett, a Fővárosi Ítéltábla Gf.40.071/2024/5. számú határozata pedig a felszámolás alatt álló gazdálkodó szervezet által a vezető tisztségviselővel szemben a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 3:24. §-ára és 6:142. §-ára alapítottan kártérítés jogcímén előterjesztett kereseti kérelem volt.

[35] Az előzőekben kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján, részben eltérő indokolással, helybenhagyta.

[36] A felperes pervesztes lett, ezért a másodfokú eljárásban felszámított perköltsége a Pp. 83. § (5) bekezdése alapján az ő terhén marad.

[37] A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárással felmerült költségek megfizetésére a felperes köteles. Az alperes a másodfokú eljárással felmerült költségigényét ügyvédi megbízási szerződésre hivatkozással összesen bruttó 500.000 forint összegben számította fel. Az ítéltábla a felperes képviselőjével járó ügyvédi tevékenységért a másodfokú eljárásra megállapított ügyvédi munkadíj mértékét a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 5. § (1) bekezdésére is figyelemmel, a 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján határozta meg.

[38] A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 101. § (1) bekezdése és a 102. § (1) bekezdése alapján a felperes köteles megfizetni az államnak az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. § (1) bekezdésének v) pontja alapján feljegyzett 2.500.000 forint fellebbezési illetéket a 2023. január 1. napján hatályba lépett, a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által megelőlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet módosításáról szóló 26/2022. (XII. 6.) IM rendeletben meghatározott módon [Itv. 78. § (4) bekezdés, 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés].

[39] Az ítéltábla tájékoztatja a felperest, hogy a fizetendő illeték a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé, az állami adó- és vámhatóság illetékbevételei számlájának száma: 10032000-01070044-09060018. Az illeték megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság

megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

Budapest, 2025. július 3.

Dr. Vuleta Csaba s.k.
a tanács elnöke

Dr. Balázs Ildikó s.k.
s.k.
előadó bíró

Dr. Pesti Zsuzsanna
bíró

A kiadmány hitelélül:
(Szénási Rita)